

Marokko 27.09.03

Den siste måneden har vært preget av diskusjoner knyttet til rutevalg, og frustrasjoner over elektrisk utstyr som går i stykker. På den oppløftende siden har den sosiale biten ikke vært bedre enn nå. Etter to netter i Nazare seilet vi direkte til Cascais, et feriested utenfor Lisboa. Ankeret ble droppet klokken ett på natten etter en rask seilas med frisk nordlig portugisisk "trade" vind. Begge har vi sett frem til å bruke tid i Lisboa. Slik ble det dog ikke. Dagene i Cascais handlet mest om tekniske problemer. Det var alltid noe som forhindret oss til å ta det korte jernbanestrekket til Lisboa. Hinderet het Bukh, og satt i motorrommet. Etter nok en dag med frustrasjoner padlet vi "Nessie" over til en annen norsk båt for anker. Det var der vi fant Vegard og Lisbeth. Et sjeldent sympatisk middelaldrende par som var på fem års jordomseiling. Det passet seg slik at Vegard og Lisbeth også var svært oppgitt grunnet egne tekniske problemer. Sammen løste vi knuten med hjelp av en fem liters dunk med vin ombord på Solid. Suksessen ble gjentatt ombord hos gjestene kvelden etter. Der traff vi også Dag fra den norske båten Fargo. Tekniske bekymringer fikk dog aldri overtaket. Blikkene var stadig hevet fremover. Det var i Cascais Lena fant at hun skulle til Antarktis. Det nyttet ikke at jeg minnet henne på Drakepassasjen og potensielle katastrofale isfjell. Dialogen fritt gjenfortalt:

Lena: "Morten kan med ikkje reisa te Antartis. Tenk å få sett alle pingvinane. Det hadde vært utroleg bra"

Morten: (Morten tenker – Drakepassasje, isfjell, lavtrykk og annet fandenskap) "Æ det sikkert at du vil til antartisk Lena" (noe usikker i stemmet og med krum kroppsholdning)

Lena: "Jaaa"

Morten: "Øhhh – javel då – men..."

Da jeg alltid har hatt den noe naive romantiske Stillehavsdrømmen, ble vi enige om å prøve å seile gjennom Panama til Stillehavet til New Zealand og overvintre der, deretter seile de sydlige Stillehavsoyene til Chile og Magellanstredet for å holde mulighetene åpne for et ishavseventyr. Deretter kan vi seile til Brasil eventuelt via Cape Town. Ruten åpner for to sesonger i Stillehavet, Pantagonia, Brasil, og Antarktis. Denne grovskissen skålte vi for klokken fire på natten, og la oss til å sove med et lurt smil. Det ene smilet muligens noe mer usikkert enn det andre.

Etter å ha spasert en mil og besøk hos tre ulike båtbutikker fikk vi endelig en etterlengtet ettermiddag som turister i sentrum av Lisboa. Flott by er vel alt vi har å si etter en rask tur gjennom hovedgatene. Da var vi trette og leie etter all traskingen fra båtbutikk til båtbutikk. Mer har vi ikke å skrive om byen som vi gledet oss å bruke tid i.

Etter en uke i Cascais gikk dagene i surr. Vi trodde at 9. september var en torsdag, og på lørdagen ble det klart at denne datoen ville være gyldig om tre dager. Det var denne datoen vi ventet på besøk av mine nieser Rakel og Ane og søstera mi Randi, på Algarvekysten. På søndagen ble ankeret derfor hevet for å seile sydover ca 120 nautiske mil til Lagos. Med varierte seilforhold rundet vi Europas vestlige punkt Capo de Sao Vicente i stiv kuling. Neset som tidligere markerte enden av den kjente verden. Ankeret ble droppet i en liten fiskehavn like rundt neset, Baleeira. Vinden avtok i løpet av natten, og dagen etter seilte vi til den fasjonable marinaen i Lagos. Det var her vi tok i mot vårt etterlengtede besøk dagen etter. De fine dagene i Alvor har besøket vårt fått i oppgave å beskrive i deres eget reisebrev.

Det var i Alvor det kom røyk ut fra PC'en, noe man ikke trenger å være teknisk utdannet for å fastslå ikke kan være bra. Maskinen ble sendt til reparasjon til Norge samme dag. Livet ble mye enklere og bekymringsfritt etter at det meste av elektronikk var ute av drift. En tekstmeldning fra Redbull som vi traff i Ardglass og Bayona opplyste oss om at de lå for anker i neste havn, Portimao. På det tidspunktet var vi enda ikke sikre på om si skulle til Porto Santo og Madeira eller Marokko. To totalt forskjellige reisemål. Da vi slet med beslutningsvegring grunnet ulike oppfatninger om reisemål ombord, lot vi Redbull ta avgjørelsen om å seile til Casablanca. Etter to late dager i Alvor og besøket vårt var trygt tilbake i Norge, seilte vi de ca 215 nautiske milene fra Portimao til Casablanca. Overfarten tok to døgn og var preget av perioder med vindstille samt en slitsom natt med kuling. Det var et magisk øyeblikk da Hassan II moskeen ble synlig gjennom disen. Moskeen ble ferdig i 1993 og er verdens tredje største religiøse byggverk. 10000 arbeidere arbeidet i fem år for å gjøre byggverket ferdig på Kong Hassans II's 60 årsdag. Tårnet rager 210 meter til værs, og på toppen står en laserkanon rettet mot Mekka. Etter et bad fra båtene gjorde vi og guttene fra Redbull oss klare og presentable for immigrasjons og tollmyndigheter. Havnesjefen anviste oss til Casablanca yacht club som består av et blikkskur hvor det arbeider folk på skift døgnet rundt for å passe på et dusin båter. Det fleste har trolig ikke vært i bruk de siste fem årene. Vår mann i blikkskuret het Moussa. En mann som vi forstod at det var viktig å holde seg inne med. Med jevne mellom stikker vi til ham noen sigaretter og bokser pils. Han fikk i tillegg et passe beløp for å se etter båtene. Fattigdommen er stor og synlig i Marokko. Moussa er trolig en som er blant de bedre stilte. Min kjennskap til Casablanca var i utgangspunktet begrenset til en en velkjent klassisk film om et trekant drama under andre verdenskrig i et noe dekadent miljø. Casablanca var et transitt sted for de allierte under krigen. Min andre referanse er Axel Jensen sin skildring av byen i Ikaros. Det eneste jeg husker fra disse beskrivelsene var en stor rotteinvasjon. Rotter fikk vi da også se, men ingen pianospillende gentleman.

Formalitetene bad på få problemer bortsett fra at sigarettlageret til Redbull er stadig minkende. Etter et par dager som tursister i sentrum av Casablanca og gamlebyen Medina leide vi oss en bil og la oss ut på et nytt eventyr. Å kjøre bil i Casablanca med sitt trafikkaos preget av franske biler, esler, mopeder, og fotgjengere, er et lite eventyr i seg selv. Vi kom oss ettervert ut av byen og kjørte 25 mil sør i landet til Marrakesh, en by som har et pennestrøk av Afrika sammenlignet med kosmopoliten Casablanca. Da vi ikke hadde kart kjørte vi oss vill i Medinas smale gater, preget av lekende barn som skal ta på bilen, og håndverkere som syr Nike kopier og fikser mopeder. Vi får neppe en slik kjøreopplevelse igjen. De smale gatene er trolig flere hundre år gamle, om ikke eldre, og laget for kameler, esler, og fotgjengere. Ikke biler. I Marakesh besøkte vi Djemaa el-fina som er hovedpulsåren i sentral Medina. Djemaa er-fina er en labyrint av salgsboder som selger alt fra tepper, keramikk, til pirat CD'er. Utenfor labyrinten ligger en større åpen plass, hvor det selges mat, og der sjarlataner og musikere lopper turister og lokale for penger med sine interessante krumspring og gjøglerier. Djemm el-fina er ren energi, Afrikas svar på Las Vegas. Penger skiftet hender, og de fattige påtrengende tiggende barna som spiste fra tallerkenen din på uterestaurant vitnet om et kynisk sted hvor kynismen tjener overlevelse. Etter en overnatting på et rimelig hotel med svømmebasseng kjørte vi videre sørover opp i Atlas fjellene. De røde fjellene med de mange Berber landsbyene.

Det var en fantastisk kjøretur på smale og kronglete veier. Karakteristisk og vakkert landskap. Vi ventet med skrekkblandet fryd på å treffe en skorpion eller en slange som det skal være mye av i dette området, men gikk glipp av eller ble skånet for dette alt ettersom man ser det. Andre overnattingen hadde vi på 2100m høyde (Tizi n`Test, 2092m).

Også langt oppe i fjellet er det kremmere som er drevne forhandlere og noen av oss endte også her med litt shopping. Vi hadde enkel standard på rommene våre, men utsikt av slikt

kaliber kommer vi neppe til å oppleve på det fineste hotell. På kvelden ble det kortspill og tedrikking, samt videofremvisning på kameraene våre for kremmerene og innehaveren av stedet vi overnattet på. Jentene som arbeidet der fikk ikke være med, de stod nysgjerrige og lurte i døråpningen. Dagen etter spiste vi en enkel frokost og satte oss i bilen for å legge bak oss enda noen mil. Tredje overnatting ble i en berber landsby (Dades Gorge) hvor vi ventet to timer på maten vi bestilte. Men det var et sted med veldig vennlig betjening så vi lot oss ikke affisere av dette i særlig grad. Guttene fra Red Bull overnattet inne på noen madrasser, mens Morten og jeg lå i soveposene på taket under åpen himmel. Det var fint; stjerneklart, fugler som kvitret og lyden av musikk og rytmer fra et bryllupp i landsbyen. Før vi la oss denne kvelden visste vi at vi ikke klarte å få levert bilen innen avtalt tid i Casablanca dagen etter, og vi gjorde avtale om nok et døgn leie. Siste dagen ble mye kjøring med gjetteleker, ”min båt er lastet med” og kortspill i baksetet. Vi måtte i en anledning snu grunnet at veivalget vårt ikke hadde gode nok veier- de var rett og slett ikke farbare for annet enn esler, kameler eller firehjulstrekk. Vi hadde ingen av delene. Da vi nærmet oss Casablanca arundet vi turen med et måltid på McDonalds før vi stupte i seng i henholdsvis Red Bull og Solid. Alt var i orden i båtene da vi kom tilbake igjen.

Oppsummert var det en svært innholdsrik tur. Det går litt penger i Marokko selv om det er et billig land, det er mange kremmere rundt omkring, vi har vært mye i byen og på tur, spist godt etc. Likevel kan man vel trygt si at vi har fått mye igjen for pengene. Med nok et planlagt stopp i Marokko i Essaoria før vi krysser til Kanariøyene, føler vi at vi har fått sett mye av landet. Red Bull har bedt meg om å skrive noen fine ord om dem, og det er jo ikke vanskelig. De er hyggelig, humorfylt selskap, og vi har brukt mye tid sammen. Blant annet har tiden gått med til synkronsvømming og vi har fått innføring i Hellbillies. De har fått innføring i Tønes. Vi har sammen utkjempet slag mot kakerlakker (noen er mer modige enn andre i denne krigen), vi har blitt lurt av diverse kremmere i Marokko og vi har bløtgjertet delt ut både euro, dihrams, epler, snop, hårstrikker etc til bedende barneøyne. I går gikk diskusjonen livlig over et glass vin om videre yrkesvalg, det veksler mellom forbrytelser av ulike slag (helst togran) eller å bli bistandsarbeider. Marokko inspirerer til så mangt.

Morten og Lena (27.09.03).

Den siste uken er i Marokko har vært turens høydepunkt så langt.